

Eindeloos bewustzijn door Pim van Lommel, een boekverslag.

Dit is een boek met een visie. Een opening voor een wetenschappelijke discussie rond bewustzijn en een wereldbeeld, waarin alles in ons universum met elkaar verbonden is. Het geeft een glimp van een dimensie, los van tijd en ruimte, die onze dagelijkse werkelijkheid omvat. Een dimensie, waarin liefde en acceptatie de norm, en dood niet werkelijk dood blijkt te zijn.

Dr. Pim van Lommel, cardioloog, begint zijn boek met een uiteenzetting over ervaringen van patiënten gedurende periodes van hartstilstand en hersendood. Hij geeft een overzicht van deze "bijna-doodervaringen" (BDE's) en vergelijkt de resultaten van zijn eigen onderzoek met gegevens, die wereldwijd verzameld zijn.

Van Lommel concludeert, dat BDE's relatief vaak voorkomen. Ook dat deze ervaringen meestal soortgelijke elementen bevatten, zoals een tunnelervaring, een terugblik op het leven en een overweldigend gevoel van liefde en vrede. Ongeacht culturele achtergrond of religie van de patiënt. Ook geeft hij een overzicht van de veranderingen in psychische beleving van mensen na een BDE, bijvoorbeeld het wegvallen van de angst voor de dood.

Het meest bijzondere van dit boek is dat van Lommel, vanuit zijn medische achtergrond, wetenschappelijk aantoont dat deze mensen, in periodes waarin geen hersenactiviteit wordt geregistreerd in hersenstam of hersenschors, bewustzijn ervaren.

Patiënten met hartstilstand kunnen achteraf toetsbare, feitelijke gebeurtenissen waarnemen vanuit een plek buiten hun, op dat moment bewusteloze, lichaam. Bovendien berichten ze van ervaringen die tijd en ruimte lijken te overschrijden. Beide gegevens wijzen op een "verruimd" bewustzijn. Er is dus niet alleen bewustzijn mogelijk los van de hersenen, maar dit bewustzijn lijkt een volledig ander bewustzijn dan ons, in de hersenen meetbare, zogenaamde "waakbewustzijn".

De dappere volgende stap die van Lommel zet, is zijn conclusie dat bewustzijn dus niet door de hersenen wordt gegenereerd. Hij verwerpt de klassieke materialistische benaderingen als ontoereikend en engageert zich voor een nieuw concept over bewustzijn.

De hersenen fungeren naar zijn idee eerder als een soort interface, een ontvangst- en zendstation, tussen het "veld" (een meerdimensionale faseruimte) van bewustzijn en ons persoonlijke "hier en nu" bewustzijn.

Van Lommel neemt vervolgens de moeite zowel het medisch functioneren van hart en hersenen, als een groot aantal concepten uit de klassieke en kwantumfysica nader toe te lichten. We hebben deze achtergrondinformatie nodig voor het begrijpen van zijn hypothese over het non-lokale (niet aan tijd en ruimte gebonden) bewustzijn en hoe dat ons waakbewustzijn voortbrengt.

Van Lommel geeft ons lezers een interessante rondleiding langs de verschillende theorieën en mogelijke verklaringen en neemt daarbij zelf voorzichtig een voorlopig standpunt in (hij acht het interfacemodel met spin kernresonantie het meest waarschijnlijke).

De uitnodiging is echter om met een open geest en wetenschappelijke middelen verder te onderzoeken hoe het bewustzijn functioneert.

Er is, volgens deze cardioloog onomstotelijk aangetoond, dat bewustzijn de anatomische aspecten en het functioneren van onze hersenen beïnvloedt (neuroplasticiteit). Hij onderbouwt met een aantal modellen de hypothese, dat waarschijnlijk het DNA, als enige permanent (en persoonsgebonden) aspect van elke levende cel, een rol speelt bij de continuïteit die wij ervaren in vorm en functioneren van ons steeds veranderende lichaam. Het junk-DNA, waaraan men tot nog toe geen functie kon toewijzen, lijkt de resonantieplaats te zijn, de "plek" waar het niet aan tijd of ruimte gebonden bewustzijn overgaat in meetbaar, "bewust" zijn.

Interessant om te lezen, dat elke levende cel coherent licht uitstraalt, waarvan DNA de bron blijkt te zijn. Men noemt dit fenomeen biologische luminescentie. We zijn dus letterlijk verlichte wezens.

De laatste hoofdstukken van dit boek wijdt van Lommel aan het concept "eindeloos bewustzijn", de naam die hij geeft aan het non-lokale bewustzijn, dat alles omvat en waaruit alles voortkomt. Volgens deze "continuïteitshypothese", is bewustzijn een primaire eigenschap van ons universum. Met dit idee van een non-lokaal bewustzijn kunnen een groot aantal menselijke bewustzijnservaringen beter verklaard worden.

Natuurlijk gaat het uiteindelijk niet om het verklaren van bewustzijn, hoe interessant ook, maar om de beleving van bewustzijn: hoe we ons leven inhoud geven, letterlijk.

Het lijkt alsof wij tegenwoordig pas in iets kunnen geloven, zelfs in iets dat we zelf ervaren, wanneer er ook een wetenschappelijke verklaring voor bestaat. Ik ben daarom blij met dit verhaal. Het doet me goed, dat er ook vanuit de medische wereld gekeken wordt naar de mogelijkheid van een dimensie, die onze beperkte materiele wereld overstijgt.

Ik ben ervan overtuigd, dat we meer zijn dan alleen een som van complexe chemisch, elektromagnetisch of anders te verklaren processen.

Mijn wereld wint aan zin en inspiratie met een visie van een eindeloos bewustzijn en een hoger perspectief, dat liefde en acceptatie belooft.

De verhalen over de menselijke ervaringen van een verruimd bewustzijn lijken in het geval van BDE's getoetst te kunnen worden. Een medische ingang tot een wetenschappelijke benadering van bewustzijnservaringen. Een belangrijke stap! Dank je wel, Pim van Lommel.